

kázání 11.8.2019

Hýbe s námi naděje, anebo beznaděj?

introit: *Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde. Přinášíme tedy skrze Ježíše stále obět' chvály Bohu, naše rty nechť vyznávají jeho jméno. (Židům 13, 14-15)*

píseň modlitba

čtení: 4. Mojžíšova 13, 1-3 a 17- 14,10

píseň 398

text kázání: 4. Mojžíšova 14, 26-45

Bratři a sestry,

i když tento příběh o vyslání dvanácti zvědů končí pro deset z nich fiaskem, mám ho rád. Mám ho rád pro víru těch dvou zvědů, **Jozue a Káleba**. Tito jediní dva si totiž zachovali ducha víry i přes všechny překážky, které na cestě do zaslíbené země byly. Tento příběh nás mnohému může naučit. Tento příběh totiž rozděluje v Božím lidu ty, kteří si zachovají ducha víry, a proto dojdou do zalíbené země, a pak ty, kteří ve všem vidí problém a tak nakonec do zaslíbené země nedojdou. Stručně řečeno, jak se píše v listu Židům: **Bez víry není možné zalíbit se Bohu**. Bez víry ve Spasitele Pána Ježíše Krista, není možné vejít do zaslíbeného Božího království na věčnosti. Nicméně v tom starozákonním příběhu se dozvídáme, že ti, kteří **pohaněli přede všemi Bohem zaslíbenou zemi**, nakonec do ní nevejdou a jejich životy jsou ukončeny na poušti. **Jejich mrtvými těly byla poseta poušť**.

Bratři a sestry, ve svých životech každý z nás někdy prožívá období pouště, ale to je dobře. Ta poušť je pro nás vždy zkouškou víry a také nás má vést k pokoře. Člověk, který je na poušti se nemůže opřít o žádné „jistoty“, které máme denně kolem sebe, ani sám o sebe. Na poušti není voda, není tam stín, nejsou tam obchody, žádná zábava, jen pusto a prázdno a mnohé nebezpečí a ohrožení života. Nemůžete se na nic spolehnout, avšak můžete se opřít právě o živého Boha. On nám dává své slovo, **Pán Ježíš řekl, že bude s námi, až do skonání věků**, a Boží slovo také u proroka Izajáše říká: **Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí**. Věříš tomu? Věříš tomu, když se tobě hroučí svět? Věříš tomu, když se dostáváš do problémů? Věříš tomu, když máš strach a cítíš se na všechno tak sám? Opíráš se v takové chvíli o svého Boha? Věříš, že je s tebou a že jak říká Písmo: **všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí?** Jestliže tomu věříš jen ve chvílích, kdy jsi v pohodě, kdy tě nic nebolí a netrápí, ve chvílích, kdy se všechno daří a naopak tvá víra se zhroutí, kdykoliv nastane nějaký problém, pak jsi podobný těm deseti zvědům. Nejenže za vším vidíš nějaký problém, překážku, kterou nelze zdolat, ale navíc místo toho, abys byl plný víry, plný Ducha svatého, jsi plný strachu a pochybností. Místo toho, abys povzbuzoval druhé k víře svou vírou, abys byl svědkem víry druhým, může se lehce stát, že víru druhých svým postojem naopak podlamuješ. Tak jako těch deset. Jakou moc měla jejich špatná a pochybovačná slova? Takovou, že se téměř celý izraelský lid chtěl vrátit do Egypta! Slovo má obrovskou moc. Ať špatné či dobré. Jaké nejčastěji pronášíš skrze svá ústa ty?

Vraťme se ale k tomu příběhu na poušti. Izraelskému lidu už na poušti dochází síly. Nemají motivaci, neboť jen slyšeli o zaslíbené zemi, ale když tak dlouho putují, vidí snad jen fatu morgánu, iluzi. Je ale ta zem, kam jdou zemí opravdu skutečnou? Tam, kde se ztrácí cíl, tam chybí i síly jít a dojít. Možná právě pro tyto pochybnosti řekne Hospodin Mojžíšovi: **„Pošli muže, aby prozkoumali kenaanskou zemi, kterou dávám Izraelcům**. Mojžíš tedy posílá předáky lidu, aby na vlastní oči tu zemi viděli a aby o ní vydali svědectví a tak ostatní posílili ve víře: **Ano, ta země existuje a je úžasná. Přesně taková, jak řekl Hospodin. Oplývá mlékem a medem**. Jenomže ti předáci lidu, kteří se ze země zaslíbené vrátili, k tomuto svědectví přidali ještě svůj pohled. A ten nebyl moc povzbudivý. Místo toho aby byl lid povzbuzen, tak je naopak jejich zbylá víra zcela podlomena, neboť ti **zvědové lid utvrzují, že ta zem je pro ně nedostupná**. Boží záměr, povzbudit Boží lid, je díky těmto povolaným zcela zhatěn. Měli povzbudit k víře, k posile na další cestu, místo toho se však najednou **chce lid vrátit do egyptského otroctví**. Tady vidíme, jakou moc má slovo. Může podlomit nebo svěst třeba celý národ. Bratři a sestry, jsem ale přesvědčen, že Boží slovo má ještě větší moc! Může celé národy proměnit a uzdravit. Může proměnit a uzdravit třeba i náš národ, naše rodiny, každého z nás. Je však na nás, na nás povolaných, jestli opravdu ponese evangelium těm, kteří ještě nevěří a jestli budeme schopni Božím slovem povzbuzovat jeden druhého. Jestli budeme sebe navzájem budovat ve víře, anebo jestli nebudeme třeba taky bořit a víru druhých podlamovat. Budujeme naše vztahy, anebo je boříme? Mnohé vychází z toho, co sami žijeme a co skutečně máme ve svém srdci. Co máš ve svém srdci? Např. o Barnabášovi máme v knize Skutků svědectví, že to byl **muž dobrý, plný Ducha svatého a víry**. Dá se to říct o tobě a o mě? Jsme plni Ducha svatého a víry? Anebo jsme zaplaveni strachem, pochybnostmi a trápením? A co jsou ti obři v našich životech? Obrovské problémy, megastarosti, strach z nemoci a smrti, těžkosti, které si myslím, že

nejdou zvládnout, překážky, které se zdají být nepřekonatelné. A víte, oni ti obří a ty překážky jsou opravdu veliké. Na druhou stranu jim ale sílu k růstu dává tvůj strach a tvé pochybnosti. A z popisu těch deseti zvědů šel strach. **Anákovci** sice byli většího vzrůstu, ale jejich emotivní svědectví, že jsou táááákhle velicí podlomilo víru těch ostatních. Z jejich popisu se zdáli nepřekonatelní. A je pravda, že i ve tvém životě mohou být nepřekonatelní obří. Pro nás všechny jistě smrt, pro někoho navíc těžká nemoc, pro jiné pochybnost, zda mu je pro jeho selhání odpuštěno, nějaká závislost, ze které se nemůžeš vymanit, různá forma strachu, strach z budoucnosti a jí nevím, co ještě. Každý si své obry pojmenuj. Nad mnohými skutečně nezvítězíš. Respektive nezvítězíš nad nimi sám. Je zde však něco důležitého. Tvůj Bůh je větší, než jakýkoliv obr. Pozvi Pána Ježíše do svých bojů a uč se víře, kterou měli Jozue a Káleb. Dva bojovní muži, kteří řekli: **Vzhůru! Pojd'me! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme!** Nicméně mnohý lid, na jejich výzvu nedal, raději věřili těm, kteří se báli, kteří ve své nespokojenosti reptali a kteří sváděli ostatní lid k návratu do egyptského otroctví. Je to jako když někdo by vám řekl, *nepřeháněj s tou vírou, nemusíš přece věřit tak moc, anebo však, když uděláš malý podvod, tak co se stane? Vždyť všichni přece podvádějí, všichni hřeší, tak proč se trápíš ve svém hříchu, když si nemůžeš pomoci? Klidně přece hřeš dál.* Mnozí křesťané začali dobře, byli ryzí, odhodlaní žít čistě a svatě, avšak jak praví Písmo, **všichni zhřešili.** A platí to o nás všech stále. Je to tak? Selháváte? Já myslím, že všichni selháváme. Avšak nemáme se s tím smířit a pokračovat v tom, máme se tomu postavit. Protože když se svému hříchu nepostavíš, on pokříví tvůj odhodlaný a ryzí charakter. A ani to nepoznáš. Budeš mít totiž zaslepené oči a budeš si myslet, že jsi v pohodě. Žít životem pokání, vyznávat a litovat svých hříchů a oddělovat se od nich je stále velmi důležité. Až do konce života. A víte, co tomu pomáhá? Jen Jozua a Káleba Hospodin uvedl do země zaslíbené (a ti, kteří v nové generaci uvěřili), a to proto, že **byli jiného ducha a cele se oddali Bohu.** Jsi cele oddán Pánu Ježíši? Jen na půl? To neexistuje. Stejně jako nemůžeš napůl spát a na půl být vzhůru. Bud' spíš, anebo jsi vzhůru. Bud' máš Ducha Kristova a jsi jeho, anebo nemáš a nejsi jeho! Nejde být jen na půl spasen, zachráněn, nelze být na půl v zaslíbené zemi a na půl v tomto světě.

Jak je to tedy s tím Duchem svatým? Každý, kdo uvěřil v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele a kdo vydal celý svůj život Bohu, každý takový dostal Ducha svatého. Avšak je potřeba si uvědomit, jestli ve svém životě dáváme Duchu svatému prostor a vedení, anebo jestli jednáme podle svého. Jestliže děláme nějakou zlou věc, Duch svatý v tom s námi není, a my tím vlastně vyjadřujeme, že v té dané věci nepočítáme s Bohem, ba co víc, že se naopak stavíme proti Božímu slovu. Jednáme v té chvíli nikoliv v Duchu svatém, ale v duchu vzpoury, v duchu neposlušnosti. Pak ale zůstáváme na poušti a v našem životě Duch svatý prostě nevane. Pak se stáváme těmi, kteří jsou jiného ducha. A jak to s takovými dopadá? Podobně jako s těmi, kteří se vydali do zaslíbené země, ačkoliv Bůh za jejich prohřešek řekl, že **do země zaslíbené vkročí až za 40 let.** Že budou bloudit a nevstoupí tam v této chvíli. A zase si udělali podle svého. Proto to s nimi také nakonec nedopadlo dobře.

Mám proto na závěr, bratři a sestry, vážné otázky: *V jakém duchu skutečně chodíš a žiješ? Máš před Bohem bázeň a pokoru jen před druhými lidmi, anebo i ve chvílích, kdy jsi sám? A v jakém duchu jednáš, když se ti něco nedaří, nebo když je před tebou něco těžkého? A jak se díváš na život? V Duchu naděje, anebo v duchu skepse? Komu jsi víc podobný ve svých postojích? Jozuovi a Kálebovi, anebo těm deseti ustrašencům a pochybovačům? Jak mluvíš a co žiješ? Žiješ obavy, strach z nejistoty, anebo důvěřuješ v plné naději Hospodinu? Propadáš zoufalství, anebo všechna břemena neseš v Boží síle?* To je velmi důležité! Nejsme-li plni naděje, mělo by se to změnit. Neboť zůstává pro každého z nás varováním ta skutečnost, že ti, kteří **pohaněli tu zaslíbenou zemi a ti, kteří reptali a nedůvěřovali Bohu, že ti, kteří byli jiného ducha, do zaslíbené země nedošli.** Ano, to je ten zásadní rozdíl. Ti, kteří byli jiného ducha. Ti, kteří totiž nemají Božího Ducha se nemohou nechat ani Božím Duchem vést. Mohou se sice snažit žít zbožně, dělat nějaké mechanické úkony, které vidí u ostatních, ale nenese to žádné ovoce, spíše naopak. Pak ta církev i naše životy vypadají jako bez života. A přitom stačí tak málo. **Oddat se cele Pánu a pozvat Ducha svatého,** aby převzal otěže v zápase, který sám nezvládám. Amen.

Amen. Píseň (354) 497 Já jdu tam do Boží země modlitby

slovo poslání: Jan 15,26-27 a 16, 12-13

požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. píseň 468 Není lepší na tom světě